

synke og Tabet for Bedkommende derved forstøres. Der er fremdeles en anden Betragtning, som forekommer mig ogsaa at maatte tale til Gunst for, at man ikke her skal gaae Bedkommende for nær og det er, at de Amter, om hvis Stadeserstatning her er Tale, jo selv ville komme til at udrede en Deel af denne Stadeserstatning, da hele Erstatningen skal udbetales af Statskassen, hvor til de jo ogsaa contribuere. Det kan vistnok ikke nægtes, hvilket Udvalget ogsaa har antydet, at det er vanskeligt at opstille Forslag om Beviser, men det forekommer mig dog utvivlsomt, at Udvalget her har været alfor strengt i sine Fordringer. Udvalget har saaledes i Betænkningen Pag. 5 øverst paa Siden, meent, at Amtscomiteens — der er Tale om Ringkjøbing Amtscomitee — Fremgangsmaade ikke er berettiget, naar den har anseet Skaden for bevist, naar Sognefogden og 2 Medlemmer af Sogneforstanderskabet erklærede, at de vare saa nøie bekendte med Omstændighederne, at de turde med Gd bekræfte, at den angivne Skade virkelig havde fundet Sted (Hør!). Skal dette ikke ansees for nok, saa gad jeg dog virkelig vide, hvorledes det i de 99 Tilfælde af 100, navnlig paa Landet, skulde være muligt at bevise Skaden, selv om den var nok saa isinefaldende og nok saa vis. Med Hensyn til det Forslag, som Udvalget har gjort, om at 3 Mænd skulle tilforordnes disse Amtscomiteer, da kan jeg ogsaa i Hovedsagen henholde mig til hvad den høitærede Finantsminister herom har yttret; dersom man imidlertid dog vil ansee det for rigtigst, at disse Tilforordnede tiltraadte Comiteerne, saa skulde jeg mene, at det vilde være det Rigtigste, at disse ikke toges uden for Amterne, men netop i Amterne. Ved første Diekast kunde det rigtig nok synes, at det vilde føre til et paalideligere Resultat, at disse Mænd valgtes uden for de Amter, om hvis Erstatningskrav der er Tale; men jeg troer, at naar vi tage Sagen praktisk, saa vil det stille sig anderledes, thi det vil jo dog i alle Tilfælde hovedsagelig komme an paa Kjendskab til de personlige og stedlige Forhold, og den kan ordentligviis kun forudsættes hos Mænd i Amterne, ikke hos Mænd, der boe langt borte. Dersom man nu tilforordner

Mænd uden for Amterne, hos hvem saadant personligt eller stedligt Bekjendtskab ikke er tilstede, saa synes det mig, at Følgen deraf let kunde blive, at disse Mænd næsten i alle Tilfælde vilde rette sig efter vedkommende Amtscomitee, og at derved ingenlunde vilde blive afgivet den Control, som vistnok er tilstgjet, og som den høitærede Finantsminister bemærkede, vilde en Genfidighed og en Modsatning mellem Comiteen og disse Mænd let derved udvikle sig. Det kan vel heller ikke være Tvivl underkastet, at det vil være let for Regjeringen indenfor et Amts Omkreds at finde baade uafhængige og uinteresserede Mænd, som netop havde det fornødne locale og personlige Kjendskab. Saa rigtigst, som det i Almindelighed kan være, at Rigsdagen ved Bevilling af Pengesummer, og navnlig af saa betydelige Pengesummer, viser den fornødne Sparommelighed, saa troer jeg dog, at her er et af de Tilfælde, hvor en saa streng Fordring til et Beviis eller en saa stor Sparommelighed, som Udvalgets Fleertal foreslaaer anvendt, kunde bevirke langt større Skade i andre Henseender (Saa!). Det er desværre vist, at Mange i Jylland nære, jeg siger ikke separatistiske Tendenser, men dog en vis Uvillie paa Grund af den forbigangne Tids Tilfædsetelse og stedmoderlige Behandling (Hør!), navnlig ligeoverfor Hovedstaden, og, dersom Rigsdagen nu efter Alt, hvad der er passeret efter Hans Majestæts Proclamation, efter dette Lovudkast, som hedder „Udkast til Lov om Erstatning for Krigsskade“ dersom, siger jeg, Rigsdagen nu vilde vise alfor stor Strengthed og Knaphed imod de Amter, som dog virkelig meest have følt Krigens Tryk, saa frygter jeg for, at det tidligere mindre gunstige Indtryk, som endnu findes hos Mange, vil blive forstærket isædedes for at det, hvad der dog af Alle maa ansees for særdeles usseligt, ved en vis Liberalitet fra Rigsdagens Side nu kunde blive aldeles udsløttet.

Ordføreren: Jeg skal først tillade mig et Par Bemærkninger med Hensyn til den høitærede Finantsministers Erindring om Erstatningscomiteerne. Det forekommer mig, at det vilde være aldeles rigtigst, at Udvalgene, som skulle bestemme Erstatningens Størrelse, kom til